

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

กล่าวหาญไปคนละแบบ

เมื่อเช้าก็ลงเดินตั้งแต่เช้าเลยก่อนพระบิณฑบาต ออกจากห้องเข้าเดินจงกรม ฝนตกกันร่มเลย กันร่มตลอดฝนตกไม่หยุด จนกระทั่งถึงเวลาออกมานี้แล้ว วางร่มแล้วก็ผ่านมาเลย ไม่เดินไม่ได้แข่งขาปัดนั้นปัดนี้ ต้องเดิน เตี้ยวันนี้เอาแน่ไม่ได้ตอนเดินจงกรม มักจะเป็นเรื่องธาตุขันธ์บีบบังคับเสียมากกว่าเรื่องความเพียรจะบีบบังคับนะ แต่ก่อนความเพียรบีบบังคับทำไหน ๆ มีแต่ความเพียรบีบเอง ไม่ว่าจะกลางค้ำกลางคืน ตึกตื่น เป็นเรื่องความเพียรบีบให้ทำให้เดินให้อะไร เตี้ยวันนี้การเดินนี้มักจะเป็นเรื่องธาตุขันธ์บีบ เวลาปัดแข่งปัดขา ฝนก็ตก จะทำอะไรก็ไม่สะดวก นอนก็ไม่หลับ มันกวนอยู่ นี่มันละบั้งคับให้ลงเดินนะนั่น

บางทีกลางคืนฝนตกยังลงเดินนะ มันมีบางวันไม่ใช่เป็นประจำ ๆ บางวันกวนจริง ๆ ถ้าไม่ปฏิบัติตามไม่ได้ อย่างนั้นฝนตกก็ต้องลง กันร่มเลย นี่เรียกว่าธาตุขันธ์บีบบังคับ ถ้าความเพียรบีบบังคับมีแต่ต่อยกับความเพียร สะดวกเวลาไหนความเพียรบีบบังคับเองออกเองลงเอง เวลาเราทำความเพียรจริง ๆ เราก็ไม่เห็นกันร่มเดินจงกรม ไม่กั้นก็บอกไม่กั้น เวลาทำความเพียรจริง ๆ นี่ถ้าฝนตกมาก ๆ นั่งฟาตมันตลอดรุ่งก็นั่งได้นี้ นะ แน่มันบีบบังคับกันอยู่ในตัว ความเพียรบีบบังคับ ๆ ฝนตกออกเดินจงกรมไม่ได้ ไม่ได้ก็นั่ง ทะลุไปเลยเหมือนกัน เตี้ยวันนี้ไม่ได้นะ ธาตุขันธ์บีบบังคับต้องเปลี่ยนอิริยาบถให้

ถ้าพูดถึงเรื่องของเรามันเป็นอะไรพูดไม่ถูกนะ พูดอะไรใครไม่ค่อยจะเชื่อแหละ เพราะเขาไม่เคยทำ แต่เรามันทำ นี่ซิความแน่นอนมันอยู่กับเรา เช่นอย่างเดินกลางคืน บุกหาเสื้อที่มันกลัวมาก ๆ นี่ใครทำ ก็ไม่มีใครทำ ไปเดินจงกรมนี้ไปวาดภาพนะ สัญญาว่ามันไปวาด ว่าสองข้างทางมีแต่เสือโคร่งใหญ่ หมอบคอยกินพระชู้ลาดองค์เดียว นี่ ที่นี้ก็ตัวสั้นละซีมันกลัว ก็เสือไม่ใช่หน่อย ๆ หมอบคอยกินพระองค์เดียว เสือจริง ๆ มันไม่มี มันความหลอกเราอย่างนี้แหละ

เหอ เอละนะ จะให้ตัวไหนกินก่อน กำหนดดูซิตัวไหนใหญ่กว่าเพื่อน คือใหญ่ นั้นวาดภาพหลอกเจ้าของ ไม่ใช่เสือนะ ภาพมันหลอก ตัวไหนใหญ่กว่าเพื่อนไปให้ตัวนั้นกินก่อน กำหนดดู กำหนดมันก็หลอกไปเรื่อย ตัวนั้นใหญ่ตัวนี้ใหญ่ มันขบขันดินะ นี่เรื่องกิเลสสัญญาอารมณ์มันหลอก ที่นี้เรื่องธรรมพัดกัน เอา กิเลสหลอกธรรมก็หลอก เอ้า ตัวไหนใหญ่ เหมือนหนึ่งว่าเชื่อเสือตัวใหญ่ ๆ คือมันไม่มี ตัวไหนใหญ่ก็ไปตัวนั้น มันแกกกันอยู่ในนั้น บุกเข้าไปเลย อย่างนี้ใครทำ แต่เราทำ เอาจนกล่าวหาญชาญชัย ไม่มี

อะไรกลัวเลยในโลกนี้ โน่นนะกำหนดทั่วไปหมดเลย เวลามันกล้าหาญมันไม่มีอะไรกลัว เสื่อเดินหย็อก ๆ มากี่จะเดินเข้าไปลูบคลำหลังมันสบาย ไม่ว่าจะอะไรทั้งนั้นไม่กลัวเลย กำหนดดูนี้ ความกล้าหาญชาญชัยเป็นอย่างนี้นะ

เดินจงกรมไปนี่ว่าตัวนี้ตัวใหญ่ เข้าไปแล้วไม่มี หนึ่งแล้วนะ กำหนดไว้แล้ว หนึ่งแล้วนะโกหกเรา เอาตัวไหนอีก ไป ตัวนั้นอีกไปอีก ไม่มี สองแล้วนะ สามแล้วนะ มันก็จับได้ ๆ ที่นี้ก็บุกเลยเที่ยว เดินโครมคราม ๆ เข้าป่า เสื่ออยู่ไหนให้มา นุ่นเห็นไหมละ นี่ใครทำ ก็มีแต่เราทำ เราทำเราก็พูดได้จั่ง ๆ อย่างนี้ ใครเชื่อไม่เชื่อก็ไม่สนใจใช้ไหม ก็เราทำแล้ว ที่นี้มันเป็นสักขีพยานได้ดี ทำกรรมนี้ได้ผลอย่างนี้ ถึงขนาดกล้าหาญชาญชัย กำหนดดูอะไรไม่มีกลัวเลย เอ้า เดินกลับมา ไม่ไป ที่นี้กลับมาแล้ว ถ้ายังก้าวอีกเอาอีก มันจะตกบ้านใดเมืองใดก็ช่าง เขาจะว่าบ้าก็ตาม ตัดกิเลสเจ้าของต่างหาก ใครจะว่าบ้าก็ ตาม ก็เราไม่ได้เป็นบ้านี้วะ บุกเข้าป่าไปเลย ไม่มีเสื่อสักตัวเดียว หลอกเจ้าของไป จนเกิดความกล้าหาญชาญชัยแล้วกลับมาเดินจงกรมส่งผ่าเผย เอา มันหลอกตรงไหนอีก หลอกอีกเอาอีกนะ มันเหมือนบ้าแหละเรา

เป็นอุบายสติปัญญาพลิกเจ้าของนั้นแหละ พลิกแปลงเปลี่ยนแปลงแก้ตัวมัน หลอกมันลวงคือกิเลส ตัวติดตามกันเรียกว่ากรรมแก้กัน อย่างนี้ใครก็ไม่ทำ เพื่อนฝูงก็ไม่ได้ยินใครเล่าให้ฟัง เราก็ทำอย่างนั้น แต่เรื่องกล้าหาญไปคนละแบบ บางองค์ทาง เสื่อขึ้นลงตรงไหน เช่นท่านอยู่ถ้ำ ทางเสื่อมันขึ้นมันลง ถ้ำของมันอยู่ข้างบน ถ้ำของคน อยู่ข้างล่าง เป็นเพดานถ้ำ มันก็ขึ้นไปนอนอยู่ถ้ำของมัน รูเท่านี้ แต่ข้างในมันโล่ง โถงนะ ช่องเข้ามันเท่านี้แหละ พอถึงปีข้างในนี้โล่งโถง มีงูมีอะไรอยู่ในนั้นนะ ก้อนหิน ๆ เต็ม มันไปอยู่ที่นั่นเสื่อ พอตกกลางคืนมันก็ออกมาเที่ยวหากิน ประมาณตี ๓ หรือตี ๔ มันก็มา ท่านก็นั่งอยู่นั้น มันมาได้ยินเสียงเดินสวบ ๆ มา ท่านก็นั่งภาวนา อย่างนี้มีพระท่านทำ บางทีก็ไปนั่งทางมันขึ้นมาเลย อย่างนั้นก็ มี เน้มนั้นไปคนละแบบ นะ

จะว่าท่านกล้าหรือไม่กล้า ทางเสื่อขึ้นมามันจะขึ้นถ้ำ ไปนั่งอยู่ทางเสื่อขึ้นเลย แบบนั้นก็ มี ถ้ำอยู่นั้นะ เสื่อขึ้นมา ถ้ากางมุ้งเสื่อมันมองไม่เห็น เปิดมุ้งออกหมดไม่ต้องกางมุ้ง เสื่อมามันจะได้เห็น เอา ถ้าไม่เก่งก็ให้มันเอาไปกินเสีย วังนั้นนะ นั่งภาวนา สบาย เสื่อมาก็เฉย เสื่อมามันก็ขึ้นถ้ำมัน เชื้อไหมลูกหลาน นี่ละการปฏิบัติตัวเองเพื่อความ เป็นคนดี เป็นยังงิฟังซิ เอาตายเข้าว่าเห็นไหมละ พวกเรามีแต่เหยาะ ๆ แหยะ ๆ มีแต่ให้กิเลสมันลากไปเข็นไปตามสถานที่รื่นเริงบันเทิง ดัดดินทั้งวันทั้งคืน เป็นอย่าง นั้นนะกิเลสลากคน ที่นี้ธรรมลากกิเลสลากแบบนี้แหละดูเอา พุดให้ฟังมันไปคนละแบบ ๆ องค์หนึ่งเด็ดไปทางหนึ่ง ๆ ตามนิสัยที่จะฝึกเจ้าของ

เสื่อไม่ทำนะ มันไม่ได้กลัว กลัวคน เพียงระวัง ๆ มันก็เดินผ่าน คนก็นั่งอยู่เตียง (แคร่) มันก็มาข้าง ๆ แล้วขึ้นนั้น คนก็นั่งอยู่ที่นี่ ท่านไม่ได้เอามุ้งลง ไปก็เห็นท่านนั่งอยู่นั้นจะว่าไง คือถ้าเอามุ้งลงเดี่ยวเสื่อจะไม่เห็นวางนั้นนะ ถ้าเอามุ้งลงแล้วมันก็ไม่กลัว มุ้งมันเหมือนกำแพงอันหนึ่ง พอเปิดมุ้งออกแล้วก็โล่ง เหลือแต่ตัวอ่อนจ้อน เอา เสื่อมากินเลย แต่มันก็ไม่กิน ขึ้นเลย เห็นรอยมันอยู่ บางทีก็ได้ยินเสียงมันเดินสวบ ๆ เข้ามา ท่านก็กำหนด เอา เสื่อมาแล้วนะ ท่านก็เอาอีกเหมือนกัน

พอเสื่อมาแล้ว เสื่อมานั้นกำหนดให้เสื่อโดดมาจับคอ เสื่อไม่ได้มานะ ท่านกำหนดจิตเอาไว้ให้เสื่อมาจับคอ พอกำหนดว่าเสื่อโดดมาจับคอแบบนี้จิตลงผิงเลย นั้นเห็นไหมล่ะ หายเงียบเลย นั้น องค์เช่นนั้นท่านต้องฝึกแบบนี้ จะได้ประโยชน์ทางใด ท่านทำแบบนี้ จนกระทั่งตั้งแต่ตี ๓ เสื่อเวลามันจะขึ้นมา ตี ๓-๔ มันขึ้นมา นั้นละจิตรวมฟาดตั้ง ๑๐ โมงเช้า มันถึงถอนขึ้นมา ถอนขึ้นมาก็เลยเวล่ำเวลาบิณฑบาตแล้ว ท่านก็ไม่ได้สนใจกับการฉันการบิณฑบาตอะไร พอฉันก็ฉัน พอไปก็ไป พอหยุดก็หยุด เพราะท่านเคยอยู่แล้ว ท่านไม่เป็นที่กังวลกับเรื่องอาหารการกิน พอจิตถอนออกมา มองดูตะวันครึ่งฟ้าท่านไม่ไปเสีย ท่านดัดแบบนี้แล้วดัดแบบนี้ หลายแบบนะ แต่ละองค์ ๆ มีหลายแบบ แต่ที่ท่านทำนี้ท่านได้ผลของท่านนะ ไม่ใช่แบบหัวชนฝาทำ ทำทดลองดูทุกสิ่งทุกอย่าง สติปัญญาอยู่กับตัวนี้ว่าไง

นี่ละการฝึกเพื่อความเป็นคนดี ให้ลูกหลานจำเอาไว้ว่า พระที่ท่านมุ่งต่ออรรถต่อธรรม มุ่งต่อมรรคผลนิพพานจริง ๆ มักจะเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น เอาชีวิตเข้าแลก ๆ เป็นก็เป็นตายก็ตายถึงคราวมอมบอมเลย ท่านไม่ได้ทำเหาะ ๆ แหะ ๆ นะ แล้วความดีก็สมเหตุสมผลกัน เหตุท่านเป็นด้วยความเสียสละ ผลก็เป็นทีพอใจเป็นลำดับลำดับ เหตุกับผลติดกันไปเรื่อย ๆ เหตุกับผลไม่แยกกัน ถ้าเหตุสมบูรณ์ผลก็สมบูรณ์ตามขั้นตามภูมิ ถ้าเหตุมีแต่ความขี้เกียจขี้คร้าน ผลก็มีแต่ความทุกข์ความลำบาก ความกระวนกระวาย จิตคิดไม่หยุด ท่านทำท่านฝึกหัดจิตของท่านไม่ให้จิตของท่านไม่ให้ติดให้ติดนะ ให้อยู่ในเงื้อมมือ ๆ นี่การฝึกทรมานท่านเป็นอย่างนั้น คนละแบบ ๆ

แต่เรารู้สึกจะมีอะไรพิสดารแหวกแนวอยู่บ้างไม่ค่อยจะเหมือนใคร มันเป็นอย่างนั้นนิสัย ก็เป็นนิสัยเจ้าของเอง เช่นอย่างการเที่ยวกรรมฐานนี้ไม่ให้ใครไปเลยนะ เห็นไหมล่ะ พระทั้งหลายท่านมีเพื่อนมีฝูง ๒ องค์บ้าง ๓ องค์บ้าง ท่านไปของท่านเที่ยวกรรมฐาน เรานี้ไม่เลย ตัดขาดหมด ถ้ามีเพื่อนฝูงไป มี ๒ เป็นน้ำไหลบ่าออก หากเป็นความรับผิดชอบกันอย่างลึกซึ้งนั้นแหละ ท่านหวังเรา เราหวังท่าน ลึก ๆ นะ ไม่สะดวก ถ้าเป็น ๓ เป็น ๔ โอ๊ย แล้วกันไม่ได้เรื่อง ถ้าไปคนเดียวนี้ก้าวออกไปเป็นเดินจงกรมไปแล้วนะ จะไปหมู่บ้านใด บ้านนี้อยู่ห่างไกลขนาดไหน จากนั้นถึงบ้านนั้นเดิน

จกรมตลอด ไม่ยอมให้เปลว เพราะไม่มีอะไรมาเป็นกังวล เพื่อนฝูงก็ไม่มี เราคนเดียว ไปอย่างนั้น แน่ะ มันสะดวกอย่างนี้

เดินจกรมเดินตั้งแต่ขึ้นไปหาหมู่บ้านนั้น วันนี้เราเดินทางทั้งวันเราไม่ได้ทำความเพียร ไม่มี เป็นความเพียรตลอด ไปถึงแล้วก็เป็นการเพียร อยู่ก็เป็นความเพียร มีการรักษาเจ้าของตลอดเวลา เพราะฉะนั้นนิสัยนี้จึงไปกับใครไม่ได้ ไม่เอาไม่ไป ถ้าไปคนเดียวแล้วเรียกว่าสละไปพร้อมแล้ว สละทุกอย่างไปพร้อม เป็นก็เป็นตายก็ตายไปเลย อยากกินก็กินไม่อยากกินก็ไม่กิน ก็วันก็ตาม เพราะเป็นนิสัยเจ้าของเอง ถ้ามีเพื่อน มีฝูงติดตาม สมมุติว่าเราอด ท่านก็อดตามท่านก็คงเกรงใจเราบ้าง ท่านอาจจะไม่พอใจ อดหรือไม่อยากอด แต่เห็นเราอดท่านก็อด นี่มันก็เกรงใจกัน เป็นห่วงหน้าห่วงหลังอยู่ ลึก ๆ นั้นแหละ ที่นี้เมื่อเวลาเราไปแต่เรา อยากกินไม่อยากกินไม่เห็นมีปัญหาอะไร นั้น เป็นอย่างนั้นนะ เรียกว่า ตัดห่วงตัดใยไปหมด เป็นก็ไปเลยตายก็ไปเลย แต่ความเพียร นี้มุ่งเป็นจุดสำคัญนะ เป็นอย่างนั้นการประกอบความพากเพียร

ไปอยู่ในไหนก็ต้องเป็นคนคนเดียว ๆ อยู่ในป่าในเขาในถ้ำเสื่อมผา อะไรมันก็ไม่ยุ่งนะ เวลาจิตหมุนกับบรรดากับธรรมจริง ๆ ต้นไม้ภูเขามันก็ไม่ใช่ยุ่ง ที่ไหนอะไร ๆ ก็ไม่ยุ่ง ดูตั้งแต่อารมณ์ของจิต ๆ มันแยบออกจากไหนคิดทางไหน ทางนี้คอยตีคอยต้อนตลอด นั้น ความเพียรท่านเป็นอย่างนั้นนะ ท่านผู้ต้องการทรงมรรคทรงผล หรือว่าท่านผู้มีชื่อเสียงโด่งดังมานี้ ส่วนมากมีแต่อย่างนั้นนะ เต็ดไปคนละทาง หากเป็นเทคนิคหรือเป็นอุบายวิธีการของแต่ละราย ๆ ที่จะหาอุบายฝึกหัดตนเอง ไม่มีใครสอนนะ มันหากเป็นของมันเอง

นิสัยของเรารู้สึกจะมีแปลก ๆ อยู่บ้าง อย่างพ่อแม่ครูจารย์มันดูท่านอนุโลม เรา ก็รู้ท่านอนุโลม เพราะนิสัยเดิมท่านไม่มี ท่านอยู่โดดเดี่ยว ๆ ตลอดเวลา มีแต่โดดเดี่ยว เวลามาอยู่พระจำนวนมาก เวลาท่านสร้งน้ำ ก็ไปรุ่มสร้งน้ำ คนนั้นรดคนนี้ถูอะไร ท่านก็เฉย ๆ ท่านไม่ว่าอะไร ทั้ง ๆ ที่นิสัยของท่านอย่างนั้นไม่มี ท่านอนุโลมไปอย่างนั้น อย่างที่ได้เคยพูดให้ฟัง ที่ว่าพินท่านหลุดนั้นแหละ เราลงไปจากท่าน ท่านนั่งอยู่ข้างบน เรานั่งข้างล่าง ชั้นล่างนี้ ท่านเนตรนั่งอยู่ที่นี่ แล้วบันไดอยู่ที่นี่ พอว่าพินหลุดเรานึกเป็นพินจริง ๆ เราก็รีบลงมา ท่านเนตรก็ลงเราก็ลง พอลงไปถึงนั้นจับท่านเนตรใส่ ท่านเนตร ล้ม ล้มเราก็ไปเลย

อย่างนั้นละมันคืออย่างนั้นละ เราจะรีบไปเอาพิน ท่านล้มจริง ๆ นะ ไปจับใส่ ล้มเลย ล้มก็ไปเลยเรา ไปหาสูท่านไม่ได้ท่านเห็นก่อน แน่ะ บาปสู้บุญไม่ได้นะ เรา ขบขันจะตาย ท่านก็สุขุมตินะ ท่านเนตรนิสัยท่านสุขุมตีมาก ใ้อเราไปจับหลังท่านใส่ลง ให้ล้มนะ คือเราจะไปก่อน ท่านก็ล้ม ลูกแล้วท่านไปตามหลัง พ่อแม่ครูจารย์ท่านนั่งอยู่

ข้างบนท่านดูอยู่ที่นี่ พอขึ้นมาแล้ว พวกบ้านี่ท่านว่าอย่างนั้น ท่านว่าเท่านั้นแหละอิม ๆ นิดหนึ่ง พวกบ้านี่คือเห็นเราทำ พวกบ้านี่ท่านว่า นี่ละฟังเอาลูกหลานอุบายวิธีการฝึก เราไม่ได้สอนให้เป็นอย่างนั้น แต่ควรจะได้เล็กได้น้อยมาเป็นเครื่องระลึกเพื่อเป็นอรรถ เป็นธรรมแก่ตัวเอง ไม่ได้ถึงแบบท่านละ ไม่ได้ทุกกระเบียดก็ตาม ขอให้ได้แบบลูกศิษย์ ที่มีครู ยึดเอาหลักเอาเกณฑ์จากท่าน ส่วนไหนที่พอเหมาะพอดีกับนิสัยของเราให้ฝึกเจ้าของ ถ้าจะปล่อยตามอารมณ์ของใจนี้เตลิดเปิดเปิงวันยังค่ำคืนยังรุ่ง

กิเลสไม่เคยมีวันจะ ไม่เคยมีคำว่าตาย ถ้าธรรมไม่สังหารมันไม่ตาย เช่น พระอรหันต์กิเลสตาย นอกนั้นไม่ตาย กิเลสตายคือพระอรหันต์ พระพุทธเจ้า แต่จิตไม่ตาย ถ้าหากว่าไม่มีอะไรชำระ กิเลสตัวนี้จะไม่ตายติดกันไปกับจิต ก็กัปกักลิปก็เกิดตาย ๆ แแบกหามกองทุกซ่ออยู่ตลอดเวลา นี่คือกิเลสติดอยู่กับใจ เมื่อกิเลสสิ้นลงไปแล้วเรียกว่า กิเลสตายก็ถูก ธรรมไม่ตาย ธรรมก็บริสุทธิ์เต็มเหนี่ยวติดฝังเลย ธรรมคือจิตดวงนั้นก็ ไม่ตายอยู่แล้ว กิเลสไม่ตายเฉพาะที่ไม่มีใครชำระกำจัดมัน ถ้ามีผู้ชำระกำจัดมันเช่น พระอรหันต์ กำจัดมันจนสิ้นซากไปนี่ กิเลสตายจากจิตพระอรหันต์สลายลง ก็เหมือนกับว่าสิ่งที่มัวหมองมืดตื้อมันหุ้มห่อปิดทองคำทั้งแท่งนี้ไว้ไม่ให้เห็น ไม่มีฉายแสงออกมาได้เลย พอขัดออก ๆ นิสัยออกแล้วค่อยหมดไป อันนี้ก็จงไป ความมืดดำจงไป พออันนี้หมดอันนี้ก็โผล่แล้ว อันนี้แหละหมดที่ว่าตายเราก็ให้ชื่อ ฟังเอาซิ ก็เหมือนเรา ชักฟอกสิ่งสกปรกนั้นแหละ สิ่งสกปรกมันตายหรือ หรือไม่ตายก็แล้วแต่ ก็อย่างนั้นแหละ

เรื่องธรรมะพระพุทธเจ้ากับพุทธศาสนาของเรานี้ เรียกว่าคงเส้นคงวาหนาแน่น ตลอดในเรื่องธรรม พร้อมที่จะทรงมรรคทรงผลสำหรับผู้ปฏิบัติตามแนวทางที่สอนไว้ แล้วนั้น เมื่อไม่มีผู้ปฏิบัติมีแต่ให้กิเลสมันออกเพ่นพ่าน ๆ แล้วเพ่นพ่านไม่ไปกับมันนะ มาเหยียบมรรคเหยียบผล ว่าหมดว่าสิ้นว่าไม่มีไปหมด มันเพ่นพ่านแล้วมันมาเหยียบธรรม ทีนี้โลกทั้งหลายก็เลยเห็นว่าธรรมไม่เป็นของจำเป็น นี่กิเลสหลอกนะ ไม่ให้เป็นของจำเป็น ในขณะที่เดียวกันก็คือจำเป็นแต่กิเลสเท่านั้นว่างั้นเถอะ ความโลภเกิดขึ้นมากน้อยจำเป็นเต็มตัว ความโกรธเกิดขึ้นมากน้อยจำเป็นเต็มตัว ราคะตัณหาเกิดขึ้นมากน้อยจำเป็นเสมอกันหมด อันนี้มีแต่ของจำเป็น ๆ ส่วนธรรมะที่จะนำมาแก้เรานี้ ไม่จำเป็นคือไม่สนใจ มันก็ไม่ได้แก้ซิ เมื่อไม่แก้แล้วสิ่งเหล่านี้มันก็ตามบิบบังคับอยู่ตลอดเวลา ไปโลกไหน ๆ มีแต่ความทุกข์ก็เพราะอันนี้เป็นผู้บิบบังคับ ชำระอันนี้อยู่ที่ โหนโลกไหนท่านไม่ได้ถามหานั้น พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ท่านไม่ได้ถามหาโลกไหน ท่านพอมองอยู่กับหัวใจหมดแล้ว อยู่ที่ใจอันเดียว

ดินฟ้าอากาศกว้างแคบขนาดไหนไม่มีความหมายนะ มีความหมายอยู่กับจิต จิตสิ้นเหตุปัจจัยทั้งหลายที่จะมาสร้าง ความหมายอันนี้ขึ้นมาแล้วจิตก็หมด เรียกว่าหมดเหตุกับหมดผล ไม่สืบไม่ต่อ โนนรถตู้ ๖ คัน มีรถตำรวจนำด้วย ลองอ่านดูซิเขาเขียนว่าอะไร

โยม พวกนักเรียนอนุบาลครับผม

หลวงตา มาจากไหน นั่นซิ

โยม จากโรงเรียนอนุบาลอุดรธานี

หลวงตา นั่นซิ เห็นเอารถนำมา มั่นอนุบาลยังงี้ เรามั่นปูอนุบาลไม่เห็นมีรถนำ เทอ ๆ พวกนี้มันเก่งมาจากไหนนี่ อนุบาลตัวเท่ากำปั้น มีรถนำ เราปูอนุบาลไม่เห็นมีรถนำวะ โนนนะ เป็นสายมา เป็นยังงี้คอยดู พูดยังไม่ได้เรื่องอะไรพวกอนุบาลมาแล้ว ปูอนุบาลเลยหยุดเทศน์ เอ้ามีอะไรว่ามา

โยม โรงเรียนสายอนุบาลเจ้าคะหลวงตา เรียนเรื่องหน่วยการเรียนรู้เรื่องหลวงตามหาบัว ให้นักเรียนได้รู้จักหลวงตามหาบัว เห็นแต่ในทีวีอยากดูตัวจริงคะ

หลวงตา เมื่อวานนี้ได้ดูหรือเปล่า ตอนบ่าย ๒ โมงครึ่ง ได้ดูเป็นยังงี้

โยม ยอดเยี่ยมเลยคะ ประทับใจ

หลวงตา ไม่เตรียมแผ่นหรือ กลัว

โยม ตอบอย่างประทับใจเลยคะ เวลาใครถามมา

หลวงตา ให้เขาได้ออกได้เห็นทั่วประเทศไทย ว่ากิริยาอย่างนี้ไม่มีในเมืองไทยเรา สำหรับทางศาสนา เข้าใจไหม เกี่ยวกับพระเจ้าพระสงฆ์จะไม่มีใครแสดงอย่างนี้เลย เพราะเรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องแสดงตามาก สำหรับตาของกิเลส แต่ถ้ากิเลสทำการผาดโผนโจนทะยานนี้เอาโลกพิณาศักดิ์ได้ ไม่มีใครแปลกประหลาดในจิตใจ แต่ถ้าเป็นเรื่องธรรมแสดงอย่างนี้แล้ว จะยุ่งกันทั่วประเทศ เข้าใจไหม นี่ละแสดงเรื่องธรรม โลกไม่เคยเห็นธรรมออกแสดงตัว มีแต่กิเลสออกแสดงตัว เช่นอย่างที่หลวงตาออกแสดงเมื่อวานนี้ โลกทั้งโลกเขาถือว่าเป็นกิเลสร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าลงแสดงขนาดนี้แล้วโลกพิณาศักดิ์หายไปหมดไม่มีชิ้นเหลือ แต่การแสดงออกเมื่อวานนี้เป็นารแสดงออกทางด้านธรรม

เพราะฉะนั้นการแสดงนี้จะผาดโผนโจนทะยานเท่าไรก็ตาม จึงเป็นเหมือนกับเอาน้ำดับไฟเพลิงจักษ์ ๆ ตรงไหนมันสกปรกโสภณที่ไหน เป็นไฟไหม้ที่ตรงไหน น้ำดับไฟคือธรรมนี้แหละสาดจักษ์ ๆ ลงไป นี่ละกิริยาที่แสดงนี้หน้าหนักของธรรมให้เข้ากันได้กับหน้าหนักของกิเลส กิเลสมีหน้าหนักมาตลอด ธรรมไม่เคยมีใครแสดงหน้าหนักออกมา เพื่อการคัดค้านต้านทานกับกิเลสพอให้โลกได้เห็นบ้าง แล้วเมื่อวานนี้หลวงตา

จึงได้อาออกนะ หลวงตาจึงเอาออกเมื่อวาน เป็นภาษาเป็นกิริยาของธรรมล้วน ๆ เราก็
ได้บอกไว้แล้ว ตอนต้นเขาได้บอกหรือเปล่า ภาษาธรรม มีไหมในนั้น

โยม ไม่ได้บอกครับ ออกเนื้อเรื่องมาเลย

หลวงตา ที่ถูกควรจะออกกว่าเป็นภาษาธรรม ใส่ประกาศบ้างไว้ข้างบนแล้ว
ที่นี้ก็ว่าไปเลย ภาษาธรรมแสดงยังไงตั้งทำนองทั้งหลายจะให้เห็น ความหมายก็กว้างนี้ ที่นี้
เมื่อเวลาภาษาธรรมแสดงออก ก็อย่างพี่น้องทั้งหลายเห็นเมื่อวานนี้ ได้เห็นในที่วิ ธรรม
ประเภทนี้ไม่มีใครนำมาออก ทั่วแดนไทยไม่มี ฟังจะมีหลวงตาบ่วงค์เดี๋ยวนี้ออกมาให้
ทำนองทั้งหลายได้เห็น ด้วยความไม่สะทกสะท้านหวั่นไหว ด้วยความเหมือนหนึ่งว่ากริ้ว
โกรธสุดยอด แต่ความจริงไม่มีอะไร เข้าใจหรือ ก็ดูเอาซิ เวลาพูดด้วยเต็มย่นแล้วยังมี
ยิ้มสบายเลย เห็นไหมละ นั้น ก็มันไม่มีอะไรในใจ มีแต่พลังของธรรม ๆ ตอบให้เต็ม
เม็ดเต็มหน่วยของเหตุที่ถามมาอย่างไร ๆ ธรรมตอบฝ่ายเหตุ ทางนี้ก็รับกัน ๆ เท่านั้น ให้
พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอา แล้วต่อไปนี่ถ้ามีอะไรมาเกี่ยวข้องเรื่อยจะเห็นเรื่อย ๆ นะ
เพราะอันนี้มีอยู่ยาวนานแล้ว ไม่มีอยู่เฉพาะเมื่อเอาออกที่วีนะ มีมานานแล้ว ก็เราเคย
ประกาศแล้ว ได้ ๕๔ ปีแล้ว เข้าใจหรือ ฟังมาออกนี้ให้เห็น แล้วหากว่ามีส่วนเกี่ยว
ข้องเรื่อย ๆ ที่จะให้ออกนี้จะออกเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดความสามารถ คือธาตุขันธ์
หมดกำลังแล้วออกไม่ได้ ธรรมจะมีมากขนาดไหนก็หมดเพราะไม่มีเครื่องมือแสดงออก

โยม หลวงตาครับ หลาน ๆ ขออนุญาตถ่ายรูปด้วย

หลวงตา เออ ถ่ายก็ถ่ายเสีย ฟัง ๆ ๆ ลูกหลานฟัง ลูกหลานอยากขอถ่ายรูป
รูปหลวงตา เวลานี้หลวงตาอนุญาตให้ลูกให้หลานหมด แม้ลูกหลานจะไปเอาโคตรเอา
เข้ามาถ่ายหลวงตาก็ไม่ว่า มันต้องอย่างนั้นซิ เข้าใจไหม ไป ใครมีโคตรมีแซ่ ไปจูงหมูจูง
หมามา วันนี้หลวงตาจะให้ถ่ายภาพ หมู หมา เป็ด ไก่ ไปจูงมันมาถ่ายภาพ

โยม ฟัง ๆ กราบขอบพระคุณหลวงตาพร้อม ๆ กัน (เสียงเด็ก ขอบพระคุณ
ครับหลวงตา)

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com